

Andreu Mas-Colell



El senyor Andreu Mas-Colell neix a Barcelona l'any 1944 en el si d'una família de classe mitjana. S'educa amb els Escolapis (Sant Anton). De l'entorn familiar en treu un gran respecte per l'esforç i el treball, el sentiment d'identificació amb Catalunya i una sensibilitat antifranquista i democràtica intensa.

A la tardor de 1961 ingressa a la Facultat d'Econòmiques de la Universitat de Barcelona. Dels anys universitaris, en treu un compromís permanent, mai trencat, amb la universitat, i des de la seva primera presentació acadèmica en el seminari d'Ernest Lluch, una passió per la recerca econòmica. De tota manera, els anys universitaris són fonamentalment de participació, des de la militància clandestina, en la lluita política per una universitat i un país democràtic. El març de 1966 participa a la Caputxinada. Expulsat de la UB l'abril del 1966 per fer costat a les protestes per l'expulsió de Manuel Sacristán com a professor de la Facultat d'Econòmiques, es llicencia a finals del 1966 a la Facultat d'Econòmiques de Bilbao (aleshores Universitat de Valladolid).

Els anys 1966-1968 és a Madrid, de mariner en el Ministeri de Marina i de professor ajudant a la Càtedra de Luis Ángel Rojo a la Universitat Complutense. Aprofundeix la seva vocació acadèmica per l'economia i a la tardor de 1968 s'instal·la com a estudiant de doctorat a la Universitat de Minnesota (EUA). Els estudis de doctorat cobreixen el període 1968-1972. Són anys en què les universitats americanes estan dominades per les protestes contra la Guerra del Vietnam, en les quals participa activament.

Des del 1972 fins a 1981 és a la Universitat de Califòrnia a Berkeley, on, a més de casar-se, fa la carrera acadèmica, des de postdoctorand fins a catedràtic (*full professor*). Durant el curs 1977-1978 és investigador visitant a Bonn. Participa, a distància, en les lluites contra el franquisme terminal (protesta per l'execució de Puig Antich en el consolat espanyol a San Francisco, amb Manuel Castells i Josep Borrell) i per la transició democràtica (organitza, per exemple, un concert de Joan Manuel Serrat contra la repressió sindical a Espanya i a Xile).

El curs acadèmic 1981-1982 és d'any sabàtic a la Universitat Autònoma de Barcelona. A la tardor de 1982 s'incorpora al Departament d'Economia de la Universitat de

Harvard com a catedràtic. El curs 1986-1987 ocupa el càrrec de responsable acadèmic per als assumptes d'acció afirmativa, des d'on desenvolupa una normativa per a la compatibilització de la carrera acadèmica i la paternitat/maternitat que, en aquells moments, va ser la més avançada dels EUA.

Els anys a Berkeley i a Harvard foren de dedicació intensiva a l'activitat acadèmica. Destaquem que des del 1988 fins al 1992 va ser l'editor principal de la revista *Econometrica*; que l'any 1993 va ser president de l'Econometric Society; que des de 1997 és *fellow* de l'American Academy of Arts and Sciences, i, des de el seu retorn a Catalunya, *foreign fellow* de l'American Economic Association i *foreign member* de la National Academy of Sciences (als EUA no en podia ser membre perquè Andreu Mas-Colell mai no va esdevenir ciutadà americà). L'any 1989 va rebre el Premi Rei Joan Carles d'Economia i l'any 1994 el Premi de la Fundació Catalana per a la Recerca. L'any 1995 publicà (amb M. Whiston i J. Green) *Microeconomic theory*, un llibre de text de nivell de postgraduat que ha esdevingut, des de llavors, una referència molt destacada de l'educació econòmica a tot el món (ha estat, per exemple, traduït al xinès).

Durant tot el període americà els contactes amb Catalunya van ser constants, però s'intensifiquen a partir de l'any 1990 quan és nomenat membre de la Comissió Gestora de la Universitat Pompeu Fabra (UPF). A la tardor de l'any 1994 s'instal·la amb la seva família definitivament a Catalunya, on obté una Càtedra a la UPF l'any 1995, i renuncia a la de Harvard.

A l'etapa europea que comença el 1994, manté la seva activitat acadèmica i ritme de publicacions. L'any 2002 és nomenat doctor *honoris causa* de la Universitat de Tolosa (ja ho era de la Universitat d'Alacant des de 1991) i a la tardor del 2004 és elegit president de l'European Economic Association per a l'any 2006.

El període d'abril des del 1999 fins al desembre de 2004 correspon a una etapa de servei públic, primer com a Comissionat i, des de l'abril de 2000, com a conseller del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació de la Generalitat de Catalunya, departament que contribueix a dissenyar. En aquest període es dobla el pressupost de recerca de la Direcció General de Recerca, s'impulsen un nombre de centres nous de recerca orientats cap a la participació a Europa (un exemple seria el Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona, en el qual participa la UPF), s'acorda la construcció del Síncrotró del Vallès, es concep i es desenvolupa la Institució Catalana de Recerca i Estudis Avançats (ICREA) i s'impulsa, en un esperit de col·laboració i diàleg amb les universitats i en una concordança política transversal, la primera Llei d'universitats de Catalunya, una llei que, entre moltes altres característiques, desplega amb força la via contractual estable per al professorat universitari (incloent el Programa Serra Húnter) i estableix el

compromís d'un augment mínim, en vuit anys, del 30 % (sense comptar la inflació) dels pressupostos de la Generalitat dedicats a universitats.

El tarannà que presideix totes aquestes actuacions és el de dinamisme, efectivitat i diàleg constant. I també un esforç permanent per desenvolupar lligams i referents a Europa.

El curs 2004-2005 reprèn la seva activitat docent i investigadora a la UPF. També imparteix conferències a Roma i a Berlín sobre la problemàtica universitària europea i participa en reunions d'experts de la Unió Europea sobre aquest tema a Brussel·les i a Graz.

Text llegit pel senyor Joaquim Muns i Albuixech en el Ple del dia 4 d'abril de 2005